

PASTOR BONUS

AZ EGYHÁZKÖZSÉG OLDALA
2010. március

Az erőgyűjtés és a felkészülés negyven napja

A böjt hűvös, tiszta, egyértelmű és eszköztelen. A győzelem ígérését hordozza, a fényt és az életet. Megvan az esélye, hogy megszabadítson felgyülemlett kacatoktól. Porosodó, összezsúfolt tárgyaktól – láthatóktól és láthatatlanoktól. Esélye van, hogy kimozdítson a „nem bírok, nem akarok változtatni” téli tespedéséből. A minimumra csökkentett aktivitásból. A megszokott életfolyamatból. A beletörődésből. Friss tisztaságot sugall. Mozdulni, tenni, változtatni kell! ...akarni! Kísérjük a pusztába Jézust. Az erőgyűjtés és felkészülés negyven napjára. Van negyven napunk, hogy újratanuljunk elfelejtett, elveszített dolgokat. Készséget, igényt, a több iránti vágyat. Összeszedettséget! Az áldozathozatal törvényszerű szépségét. A tisztánlátás bátorságát. Szembesülést: személlyel, jövővel, bűnnel, kudarcral, csenddel, önmagunkkal, az Örökkével.

Jézus a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult negyven napra. Itt megkísértette a sátán. (Lk 4; 1-2)

Nem gondolom, hogy csupa kísértésből állna az élet. Mégis tapasztalom; akadnak dolgok és helyzetek körülöttem, s támadnak bennem olyan gondolatok, amelyekről alig veszem észre, hogy tulajdonképpen buktatók. Igen! A Gonosz egyik fő ereje lehet, hogy csapdái nehezen észlelhetők.

Megkísértette...

Milyen sokrétűvé válik ez a szó: kísértés, ha eltűnődöm értelmén. Vonzóan kínáló szempontra, hogy letérjek eddigi utamról. Felvillant csábos ígéreket, hamarabb elérhetőket, mint az élet rendje szerinti lehetőségek. Kétely támad: hátha más logika érvényes, más következtetés vonható le, más mentalitás ésszerű, mint amirehhez eddig igazodtam.

„Mondd a kőnek, hogy váljék kenyérré.”

A gonosz első próbálkozása, hogy, **ha valóban Isten Fia vagy**, akkor viselkedj úgy, mint egy Mindenható létező. Ne az Isteni Gondviselés rendjében bízzál, hanem önmagad számára használd fel isteni hatalmadat. Nem egyhamar döbben rá az ember, hogy miért lett volna helytelen Jézus részéről, ha éhségét csodatevő hatalmával csillapítja. Ugyanígy nehéz elfogadni, hogy kísértésnek kell tekintenem a bennem élő törekvést, hogy képességeimet, a pozíciómmal járó lehetőséget szinte kizárólag a magam – legfeljebb családom – javára fordítsam. Rá kell döbennem, hogy nem önmagamért vagyok. Bármilyen legyen a hivatásom, foglalkozásom, ha keresztyén vagyok, lehet-e más a felfogásom?

„Minden hatalmat és dicsőséget neked adok... Ha leborulva bódolsz előttem...”

Másodszor a **hatalom és az evilági dicsőség** csábításával próbálkozik. Kísértés arra az útra, amelyen beletörődünk

egy hamis szerepcserébe. Legtöbbünknek nem adatik meg, hogy nagy hatalommal, karrierrel, befolyással, világra szóló tekintéllyel, hatalmas lehetőségekkel kecsegtessen az élet. Elég kísértés minden kis alkalom a hatalmaskodásra. Szinte keressük a lehetőségeket, embereket ahol, és akikkel szemben fölényünket éreztethetjük: nem vagyok akárki, szavamnak súlya van. Ilyenkor nem válogatunk; sokszor még azok fölött is basáskodunk, akiket éppen szeretetük és jóságuk szolgált ki nekünk. Itt lehangol az álarc, és durván, nevéükön neveztetnek a dolgok. És megbizonyosodunk róla, hogy a tét hogy **Isten Fia akarsz-e lenni** vagy a sátánnak, az ördögnek a fia? Kicsoda számomra az Isten? Nem véletlen, hogy Jézus választ abból a könyvből vette, amelyben a legklasszikusabban fogalmazódik meg: egyedül Isten az Úr – senki más. Ez a hitvallás nem könnyen látszik életünk mindennapjaiban. A gonoszság győzelmi ünnepet ül, ellehet némítani az igazságot, alapvető erkölcsi törvényeket lehet büntetlenül semmibe venni, nincs magyarázat a szenvedésekre, sok emberi sorsot végképp nem az igazság kormányoz. Kicsoda itt az Úr? Bizony sok esetben a gonosz bitrolja a hatalmat. Megtéveszt, elvarázsol, mindent eltakar. Elbizonytalanodunk! Talán mégis ő kormányozza a világot... – Így szól a kísértő, ezt fogadd el, és részt kapsz belőle. Hogyan fogadom el? Valószínűleg úgy, ha elhiszem, hogy a világban csak a gonosz eszközeivel lehet érvényesülni és bármi jót is elérni. Isten nem konkurens a világnak. Nem kioltja a nem-istenit, hanem nagyobbá teszi. Az igazi nagyság nem megy a többi rovására. Nem belőlük él. Nem kizsákmányolja őket, hanem tiszteletben tartja és biztosítja önállóságukat és méltóságukat.

„Ha Isten Fia vagy, vedd le magad innét. Hisz írva van: angyalainak parancsolta, hogy oltalmazzanak, és: kezükön bordozzanak majd, nehogy kőbe üsd a lábad.”

A harmadik kísértés során a gonosz azzal próbálkozik, hogy Jézus próbára tegye az Istent és a maga akaratát tegye Isten szándéka elé. A zsarolás útjának kísértése. Ha te valóban Isten Fia vagy, akkor **tedd próbára az Atyádat**, hogy valóban Atyaként fog-e viselkedni veled szemben.

A feltárolt mélységek vonzanak, a lehetőségek megszedéne. A hirtelen fellépő hamis önbizalom esztelen dolgokra is csábít. Előnyös tulajdonságaink erősen készítenek arra, hogy adjuk át magunkat az önbizalomnak. Ha valaki sikereket ér el, nagyon alkalmas a helyzete arra, hogy nagyra tartsa önmagát, és saját elgondolásai és eszközei hibátlanságában bízzon. Vagy ha úgy érezzük, hogy jók a képességeink, ki vagyunk téve annak, hogy csodáljuk önmagunkat és legyünk elégek önmagunknak, hogy azt gondoljuk, bármibe felelőtlenül belekeveredhetünk és nekünk már az sem árt. A megtévesztett ember elé napjainkban is az a Jézus áll, aki elismeri Istent, egyedül őt imádja és csak az ő akaratának engedelmeskedik. A szenvedés órája kezdetén, azért imádkozik, hogy ne az ő akarata teljesebben be, hanem a mennyei Atyáé. A magát Istennek képző ember elé az a

Jézus áll, aki vállalta az emberséget, emberi testet öltött, és egész emberi életével valamint halálával az embereket szolgálta.

Mindannyiunknak megvan a saját története, legyünk idősek, vagy fiatalok és ez a személyes történet nem könnyű történet. Könnyen lehet, hogy az eszményeinknek a szépsége és a bejárat út törékenysége között nagy feszültségek vannak. Adjon erőt mindannyiunknak, hogy Jézus maga is törekény utakon járt, de az Atya akaratában és így teljesedhetett be az **Írás!** Megőrizhetjük bizalmunkat, hogy ezen a sokszor törékeny úton éberén járva, a kísértéseket időben felismerve, rajtunk is beteljesedik az „írás”.

Pascal atya

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért.” (Jn 10,11)

Jézus példabeszédében a jó pásztorhoz hasonlította magát, aki vigyáz juhaira és vezeti őket, vagyis minket, hiszen a juhok mi vagyunk. Jézus minden embert meghívott az üdvösségre, és meg is adta a segítséget, hogy az elérhető legyen számunkra. A szeretet parancsával magasabb szintre emelte az ószövetségi parancsot és megalapította a szentségeket, hogy így meg tudjuk tapasztalni Isten kegyelmeinek áradását.

Különösen most nagybőjti időben van erre nagy szükségünk, hiszen egyre közelebb kerülünk Isten megváltó művéhez a kereszthalálhoz és a feltámadáshoz. Jézus, aki életét adta értünk, már születésünk előtt anyyira szeretett minket, hogy értünk is meghalt, nem csak azokért az emberekért, akik az ő korában éltek. Éppen ezért mi is próbáljunk Jézushoz fordulni szeretettel és éljünk a lehetőséggel, hogy ránk is kiáradjon az Ő kegyelme. Nagybőjtben két szentség is a segítségünkre van, hogy kifejezzük Jézus iránti szeretetünket. A bűnbocsánat szentsége és az Oltáriszentség. Tegyük le bűneinket, hibáinkat, gyengeségeinket Isten lába elé, hiszen a Mennyei Atya alig várja, hogy újból a keblére ölelhessen bennünket, visszafogadhasson bennünket. Valamint vegyük magunkhoz a szentáldozásban Jézust, aki a legjobb barátunk és alig várja, hogy ki engesztelődjünk vele és eltöltsé lelkünket a megszentelő kegyelem, amely Isten ingyenes ajándéka.

Sokszor kérdezik tőlem a gyerekek a gyónás előtt, hogy kötelező-e gyónni? Mi lesz akkor, ha nem jönnek el gyónni? Azt szoktam mondani, hogy én nem kötelezhetek senkit, hiszen egy keresztény nem a földön gyűjti az „ötöseit”, a kincset, hanem a mennyben. Ahhoz, hogy megértsük azt, hogy az előbb említett két szentség milyen mennyi kincset tartogat számunkra szükségünk van a megtérésre, arra, hogy el tudjunk fordulni a bűneinktől és Isten felé tudjunk fordulni. Ez az igazi szabadság, amikor én irányítom, uralom a testemet nem pedig fordítva. A megtért ember ki tudja fejezni igényét a szentségek felé, mert nem azért kéri a szentségeket, hogy kötelező-e vagy sem, hanem azért mert viszonzni tudja és akarja Isten szeretetét.

A megtérés nem könnyű dolog. Minden embernél más és más. Van, aki beleszűletik egy adott vallásos családba, de vannak olyanok is, akik gyermek, vagy felnőtt korukban tapasztalják meg a megtérést. Elkezdenek érdeklődni Isten iránt és szeretnék jobban megismerni Őt, vagy pedig tragédiák sorozatának kell bekövetkeznie ahhoz, hogy megtérjenek.

Gondolhatná most bárki, hogy én még nem tértem meg, majd ha ez bekövetkezik elég lesz akkor templomba menni, és a gyerekeimet sem ösztönözöm. Elég, ha hittanra jár, majd

ha ő akarja, meggyón és meg áldozik. Ez sajnos nem így van. A szülőknél mutatni kell a példát gyermekeik előtt, törekedniük kell arra, hogy gyermekeik megtapasztalhassák Isten szeretetét. Próbáljuk legalább mi szülők kezünkbe tartani gyermekeinket és elvezetni az igaz hit felé, mert csak úgy lesz a jövő nemzedéke nyugodt, kiegyensúlyozott, ha mi most tudunk érte tenni. Kísérjük el gyermekeinket a gyermekgyóntatásokra, végezzük el mi is gyónásunkat, majd pedig vegyünk részt Jézus lakomáján, vegyük magunkhoz a Szentostyát. Ez már egy lépés a megtérés felé, hogy meg tudjuk tapasztalni Isten hatalmas szeretetét. Ha úgy érezzük, hogy keveset tudunk Istenről, bátran jelentkezünk felnőtt vagy ifjúsági hittanra, ahol több tudásra, tapasztalatra tehetünk szert.

Akinek még nem sikerült a megtérés ne csüggedjen, de törekedjen megtapasztalni azt. Ernst Sievers atya gondolataival zárom írásomat.

„Isten úgy szeret Téged, amilyen vagy, s nem azért, mert erényes, vagy jó vagy... vagy mert minden vasárnap elmész a templomba. Hanem gyengeségeiddel, sebeiddel és sérüléseiddel, terheiddel és szenvedéseiddel együtt szeret. Hasonlóképpen, Isten adottságaiddal és képességeiddel, örömeiddel és sikereiddel együtt szeret Téged. Teljes egészében szeret Téged, jobban, mint az édesanya a gyermekét.”

Kegyelmekben gazdag húsvéti felkészülést kívánok!

Kissné Kabács Anna, hitoktató

Gyöngyhalászkok

Élt egyszer egy ifjú, szótlán-szemlélődő fajta, sokat próbálta őt az élet, mégis szerette az embereket. Gyakorta figyelte őket. A mozdulataikat, az arcukat, ahogyan állnak vagy esznek. Kiismerte őket anélkül, hogy beszélt volna bármelyikkel is közülük. A szavak hazudnak. Ezt tartotta, mert ezt tapasztalta. De ennek ellenére szerette az embereket és igyekezett megfejtetni azt a rejtélyt, ami maga volt az ember. Amikor úgy találta, egy adott helyen már nem tapasztal újat, továbbállt. Véget nem érő vándorút volt az övé. Csak ment és figyelt, igen keveset beszélt, minden fontosat megtudott a szemén keresztül. Legalábbis így hitte. Az egyik vándorút aztán egy tengerhez vezette. Különös hely volt. A ragyogó égbolt még akkor is hihetetlen kék maradt, ha épp viharok korbácsolták alatta a vizet, vagy szaggatta a fák leveleit a parton. A tenger azonban változott, ezerféle arcát mutatta, s aki nem ismerte, nem értette az üzeneteit. Csodálattal figyelte az itt élőket, ahogyan megtanulták a tenger nyelvét. Tisztelték, hiszen abból éltek.

Egy nap megbolydult a nagy víz mellett az élet. Az ifjú látta, hogy reggelente férfiak csoportjai gyülekeznek, majd hajóra szállnak, és egyre beljebb kerülnek a nyílt vízben, míg el nem tűnnek a látóhatárról. Másnap reggel újabb csoport távozott ugyanígy. Az ifjú figyelte a távolodókat, a napja néma várakozással telt. Amikor a nap színe fehérből narancsba, majd bíborba váltott és a hajók nem jöttek vissza, aludni tért. Az új nap hajnala ismét a parton találta, ahol a napok óta ismétlődő jelenetnek megint tanúja volt. Most azonban különös dolgot tett az ifjú. Odalépett az egyik csoporthoz, amely láthatóan szintén útra kélmi készült.

- Hová mennek ezek a hajók már napok óta, és miért nem jönnek vissza napnyugtával?

A férfi a kérdezőre nézett, és úgy felelt:

- A nyílt tengerre, ahonnan csak a következő holdtöltekor térnek vissza.

- Miért ilyen sokan, halászkok talán?

- Lemerülünk a mélybe, felhozunk annyi kagylót, amennyit csak bírunk.

- Visszaérve a rakományt pedig eladjátok... - derült fel az

ifjú arca, amint megértette, bár némi bosszúságot érzett oktalansága miatt, hiszen ezt kérdés nélkül is tudhatta volna.

- A rakomány egy részét. Különleges rakomány az, amiért megyünk - felelte a férfi, és a hajó felé indult, hogy ő is vízre szálljon, akárcsak társai.

- Milyen rakomány az, ami ilyen különleges? – tudakolta az ifjú.

- Igazgyöngyöt keresünk a kagylókban.

Az ifjúban nem csillapodtak a feltoluló kérdések, de hallgatott. Látott már gyöngsört, gyűrűt vagy más ékszert, mely olyan szép volt, hogy az ember rendszerint úgy érezte, kevés az a szó, ami a birtokában van, ha a szépségéről kellett volna mesélni. Tudta, hogy nagy értéket képviselnek a gyöngyök. A gyöngyöket eladják és az érte kapott pénzből aztán jól élnek. Megfejtette a talányt, ennek ellenére hirtelen szalad ki száján a szó:

- Veletek mehetek?

- Akkor dolgoznod kell! - hangzott a felelet.

Az ifjú ráállt, s néhány perc múlva a hajó a nyílt tengerre futott. Nézte a távolodó partot, aztán a végtelen kék vizet, aminek nem látta a határait.

Majd horgonyt vetettek, a távolban ott volt az összes hajó, melyeket napokon át figyelt eltűnni.

A férfiak köveket kötöttek a köteleikre, majd a kötél végét fogva a vízbe ugrottak. Elmerültek, s az ifjú megborzosgott, hogy vajon a súly milyen mélységig viszi őket. Az első percek elszaladtak, majd egyre feszültebben nézte a vizet. Majd egy másik, aki a fedélzeten maradt, húzni kezdte a kötelet. Kisvártatva megjelentek a férfiak, kis zsákjaikban kagylókkal. Kiürítették a fedélzeten, majd újra alábuktak. Ez így ment egy teljes napon át. Este összegyűltek és a szerény vacsora után a halom kagyló mellé telepedtek és késekkel bontani kezdték a meszes, szorosan záródó páncélokot. Nem beszéltek, vagy csak nagyon keveset. Leginkább arról, merre érdemes merülni másnap. A némaságba burkolózott órák lassan teltek az ifjú számára és csalódással, hiszen egyetlen kagylójában sem talált gyöngyöt. A többiek arcát fürkészte, vajon ők megtörtek-e a sikertelenség miatt. Ám a férfiak rezzenéstelenül nyitogatták egymás után a héjakat. A napok így teltek. Az ifjú hiába kémlelte a tekintetüket, nem látott csüggedni senkit. Sem mohó kíváncsiságot, sem haragot nem tükrözött az szemük. Nyugodtak voltak. Ők tudták, amit az ifjú még nem. Sok-sok ezer kagylót kell felhozni ahhoz, hogy legalább egyben igazgyöngyöt leljenek. Ahogy telt az idő, úgy ismerte fel az ifjú mindezt. Csodálta a férfiakat, akik nap- nap után lemerültek és hosszú percekig töltötték a víz alatt egyetlen levegővétellel. Voltak viharos napok, amikor a hajót úgy dobálta a tenger, akár egy játékszert, ők mégis alábuktak. A csodálatot lassan borzadás váltotta fel, amikor azzal szembesült, hogy néhányan nem fogták a kötelek végét, amikor felhúzták azt, örökre a mélybe veszttek. Volt, akit tengeri ragadozók támadtak meg és abban pusztult el. Kegyetlen munka volt és ő nem értette, honnan az erő és az elszántság a többiekben, hogy mindezt ellenére újra és újra lemerüljenek.

- Miért? - kérdezte egyszer feldúltan attól a férfitől, akivel először szóba állt.

- Gyöngyhalászok vagyunk. Mi mást tehetnénk?

A következő telihold után a hajók sorra partot értek, a halászok otthonaikba tértek, de az ifjú számára túl nagy árat fizettek a csekély gyöngymennyiségért cserébe. Továbbra sem értette őket, s amikor emiatt kifakadt, a következő feleletet kapta:

- A parton lejjebb találsz egy kunyhót, menj el, és megleled a választ.

Az ifjú így is tett. Viharvert kis tákolmány volt, az ablak csak egy apró nyílás volt az oldalán, az ajtaja sem nyújtott

volna védelmet odabenn egy támadás ellen. Az ifjú belépett. Egy öregember ült a félhomályban és intett a belépőnek, hogy üljön le. Az ifjú szemei végigsiklottak a kunyhó falán, majd a háta mögött lévő polcra pillantva a tekintete odaszegződött. A kopott, korhadt fából tákolt kis polcon úgy ragyogtak és fénylettek az igazgyöngyök, mintha egy elvarázsolt palotába lépett volna. Néma áhítattal nézte a gyöngyöket, selymes fényükkel, szabályos kerek formáikkal megnémítoták a nézőt. Érezte bőrén a nap perzselő sugarait a nyílt vízen. A viharos tenger korbácsütéseit. A sós vizet a szájában. A fogyó levegőt a tüdejében. És a halottakat.

De hangosan csak annyit mondott:

- Tökéletesek és gyönyörűek.

Az öreg elmosolyodott és megrázta a fejét.

- Egyik sem tökéletes. Viszont abban igazad van, hogy mind csodálatos. Egyszerűségükben is tündökölnek. Tudtad, hogy a kagylóban elegendő egyetlen homokszem, s az élő szervezet próbál védekezni? Burkot von köré és kemény, fényes páncéllal vonja be. Egyre csak termeli, tapasztja rá testéből a védelmet, míg gyönyörű gyöngy lesz belőle. Hitted volna, hogy egyetlen oda nem illő dologból is ilyen csoda lesz? Ezért a csodáért küzdenek a gyöngyhalászok rövid életük végéig.

- Te mégis itt ülsz megvénülve... - jegyezte meg az ifjú.

- Talán gyávaság volt, de nem merültem le többet, amikor éreztem, hogy nem bírom.

Megvénültem, néhány ujjam és az egyik lábam odaveszett, minden levegővétel fájdalmas és túl kevés... De ha a gyöngyeimre nézek, nem érzem mindezt. Nehéz és küzdelmes élet van mögöttem, de egyetlen gyöngyért is érdemes volt mindezt elviselni. Aztán csak nézte a gyöngyöket, amik szerényen tündököltek még a kopott polcon is. Az ifjú némán kísértelt a házból, miközben azon tűnődött, hogy az öreg vajon melyik volt: a gyöngyhalász vagy az igazgyöngyöt rejtő kagyló...

Vígbné Olasz Anikó

V. Keresztény Farsangi Bál

Vízkeresztől hamvazószerdáig tart a farsang, a báli szezon. Ebben az időszakban régen és ma is lehetett táncolni, bolondozni, ismerkedni, ezeken a mulatságokon lehetett kíváncsítani a jövődöbelit...

Ezen időszakon túl azonban már nem illett (illik), bálokat szervezni, hiszen a keresztényvilágban elkezdődött a nagyböjt, a Húsvét ideje. (A nagyböjt pedig a lemondások ideje.) Ennek megfelelően Pascal atya február 6-át jelölte meg az ötödik Keresztény bál napjának.

Az esemény előtt néhány héttel a szervezők kiosztották a két egyházközség tagjainak, ki miért felelős, kinek mi a feladata, ki mit vállal annak érdekében, hogy a rendezvény zökkenőmentesen, jó hangulatban teljen el.

Készülődés közben persze felelevenítették az előző bálók hangulatát. Az első keresztény bál még az iskola ebédlőjében volt megtartva, alig több mint 30 lelkes vendéggel. Minden bizonnyal jól sikerült, mert az ötödik bálon már kétszáznyolcvan vendég számára kellett helyet biztosítani.

A rendezvény előtti pénteki nap volt talán a legnehezebb, amikor mindennek a helyére kellett kerülnie. Össze kellett koordinálni a külön leosztott feladatokat (asztalok, székek elrendezése, terem díszítése, terítés, tombolatárgyak elhelyezése, stb.). Az a jó ezekben az előkészületekben, hogy a közösség tagjai (jászboldogházaiak, jánoshidaiak, jászsalszentgyörgyiek) már annyira összehangolódtak, hogy szinte ismerik egymás gondolatát. Senkinek nem kellett mondani, mit csináljon, mindenki szívesen tette a dolgát.

Ennek eredményeként úgy átváltozott a

jászalsószenygyörgyi iskola tornaterme bái teremé, hogy másnap délelőtt már csak a névjegykártyákat kellett elhelyezni az asztalokra, az összkép önmagáért beszélt. Este hét órakor nemcsak a vendégek, de a zenekar is a helyén volt. Pascal atya köszöntötte a vendégsereget, külön a megtisztelt, illusztris vendégeket. Vacsora előtt az ifjúsági hittanosok ügyesen táncoltak, megalapozták a jó hangulatot. A táncosok után megkülönböztetett figyelemmel hallgattuk a két egyházközség férfi kórusának előadását, akik jókedvű bordalokkal leptek meg minket. Tóth Gergőke, a férfikar legifjabb tagja) kiemelkedő részt vállalt a vendégek szórakoztatásában, nagy sikert aratott. Szabó Péter volt a vezetője annak a néptánc csoportnak, akiknek fergeteges tánctudásában gyönyörködhettünk, akik a műsoruk végén bevonták a közönség egy-két vállalkozó szellemű, táncos lábú tagját is a szereplésbe.

A szórakoztató műsorszámok után, megkezdődtek az előkészületek az estebédhez. Dicséret illeti a kiadós vacsorát elkészítő kis csapatot, de dicséretet érdemelnek azok is, akik gyorsan felszolgálták ezeket a finom falatokat.

A tombolaárusokról szintén érdemes szólni, hiszen nagy lelkesedéssel és igen hatékonyan dolgoztak, ugyanúgy, mint az a fiatal pár, aki levezette, összekötő szöveggel átfogta a bál minden mozzanatát.

A vacsora után kezdődött az igazi multság, a zenekar szünet nélkül húzta a talp alá valót. Pihenőt csak tombolahúzáskor tartott. A főnyeremény egy mosógép (nagyon értékes ajándék) volt, amit a boldog tulajdonos csak átgondolt szervezés után tudott hazavinni.

A határtalan jókedv, a tánc virradatig tartott.

A keresztény bál varázsa talán abban rejlik, hogy ezen a bálon együtt táncolt az egyik falu-béli a másik falu-bélivel, a gyerek a felnőttel és még az is jól érezte magát, aki egyedül jött el a mulatságra. Reméljük a folytatást.

Vígh Miklósné Marika

ISTEN, EGYHÁZ, HAZA, CSALÁD SZERETETE

Ezzel a címmel tartott előadást **Dr. Veres András** püspök atya Jászapátin, a jászalsói esperesi kerületek lelkipásztorainak és egyházközségi képviselőtestület tagjainak tartott lelki félnapon.

Az előadás központi gondolata a SZERETET volt. A szeretet a témája a Szentatya harmadik, a Szeretet az igazságban című enciklikájának is, aminek átelmélkedésére hívta fel elsőként a hallgatóság figyelmét a püspök atya. Előadása nagy lelki élmény volt és iránymutató minden kereszténységét megélni kívánó embernek.

„A szeretet tudatos cselekedet és hozzá kapcsolódik a szolgálat. A szolgálatot lealacsonyító dolognak tartják az emberek, pedig nemesisít cselekedet. Nem létezik egyén és közösség szeretet és szolgálat nélkül. Házasság, család, baráti közösség, egyházi közösség csak szeretetből fakadó szolgálat révén jöhet össze. A mai társadalomból hiányoznak a közösségek, mert hiányzik a szeretet és a szolgálat.”

Püspök atya kihangsúlyozta a keresztény ember felelősségét

a mai világban:

„Tudatosan, valódi Krisztuskövetőkké kell válnunk – a Krisztustól tanult szeretet szolgálat által. A keresztséggel pótolhatatlan küldetést kaptunk. Vállaljuk fel keresztény identitásunkat a társadalomban! A szeretet kis szigetét hozzuk létre – a sok kis sziget korallzátonnyá válik, majd az egész kontinenssé válhat! Legyünk képesek tudatosan elkötelezni magunkat a szeretet parancs mellett!”

Püspök atya szövege a média által közvetített rossz példáról, a „celebek” világának hamisságáról, ahol azzal dicsekszenek, ami szegényükre válik. A szülők, nagyszülők feladatáról: védjék meg gyermekeiket a világ szellemétől! Kiemelte: tudatosan kell képviselni értékeinket, nem lehet megalkuvónak lennünk! Az egyház, a papság, a politikusok felelőssége is, hogy olyan törvények szülessenek, amely minden ember javára válik.

„A szolgáló szeretet, és az elkötelezettség szándéka hiányzik a mai világból. A ma embere nem akar elköteleződni, mert nem ismerik a szeretetből fakadó elköteleződés örömét. S hol tanul meg az ember, szeretetből szolgálni? A családban!”

„Ha Isten tanítását tennék életünk vezérfonalává, más lehetne a világ, vagy ha nem is, de legalább mi **belül ragyoghatnánk!** Ha igaz szeretet él bennem, képes vagyok áldozatot hozni, képes vagyok a világ mentalitásával szembe menni!” – fejezte be előadását Veres András püspök atya.

Bóta Mizsei Ilona

HIRDETÉS

NAGYBŐJTI LELKIGYAKORLAT 2010 március 19-20. péntek, szombat!!!

Mindkét nap

JÁNOSHIDA: 16.00 gyóntatás, 16.30 Szentmise

JÁSZALSÓSZENTGYÖRGY: 17.30 gyóntatás,

18.00 Szentmise

**A lelki gyakorlatot Bereckei Miklós,
Tiszafüredi plébános tartja.**

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR

	Jánoshida	Jászalsó- sztygyörgy
Nagycsütörtök Utolsó vacsora emlékeztetése	17.30	19.00
Nagypéntek Keresztút	16.30	14.30
Urunk kinszenvedése	17.00	15.00
Nagyszombat Húsvét Vigília	19.00	21.00
Húsvétvasárnap Urunk feltámadása	09.30	11.00
Húsvéthétfő	08.00	09.00

**A FELTÁMADÁS HITE ÉS ÖRÖME
JÁRJA ÁT MINDANNYUK ÉLETÉT!
K E G Y E L E M T E L J E S H Ú S V É T O T !**

Irodai szolgálat

Római Katolikus Plébánia Hivatal,

Jászalsószenygyörgy

06 57/456 – 522

Kedd: 09.00 – 13.00, Szerda: 15.30 – 17.30,

Csütörtök: 09.00 – 11.00